

Szegedi Kovács György

Jákób örökké

Visszatérő álmom:
 ütök, verek valakit.
 Rugdosom,
 vágom falhoz, fához.
 Könnyű egy rongybábú, de nem adja föl;
 gyenge szorításával csak karom
 próbálja visszatartani,
 s mikor végleg fölébe kerülök,
 két térdem puha hátán,
 arca verejtéke, nyála, vére porral vegyül.
 Fejét öklözöm, próbálok nagyot ütni,

majd könnyedén megfordul,
 néz rám láng-tiszta szemekkel...,
 keze fogása könyökömön
 már a folyékony ölelésé.

„Lajtorjám szüntelen lendül,
 Jákób! Élj örökké!”

És...
 megint Ő az ...
 megint Ő az...
 Aztán egy jól elkészített,
 egy végleges mozdulat,
 muzsikál a jégkrémes autó,
 a program újra indul,
 s kezeim öklöbe szorítom.

Bogdan Tomasevszkij (Ungvár):
 Ádám-Éva

Emlékeim hegyek zöld...

(Krisztusra várva az Ingó-köveknél)

Emlékeim, hegyek zöld egéről
szálljanak fölém aranyló felhőid.
Ó, létünk komor sátora...!
A kisebbek alszanak még,
a nagyok meg halni készek,
már halni akár, s a
kettő közt eltelt idő
az üdvösség maga,
egy esendő kérése csupán:
„emlékezz meg rólam!”
Álmaink „színes tintái”
meddig rajzolhatják
páncélmellényünk mögött lüktető
„millió rigó és cinkeszívet?”
Lépj most elő Villám-verte fád mögül
Uram...!
Vonzódásaink
elmeszesedett hajszálerein át, ma
érkezik-e még valaki?

Tükör előtt

Mikor minden átveszi már
az irgalom illatát,
e távlatból csupán az emlékezés
a teknősbékák jajára
porig égett vágyaink
szalmakazlai közt,
talán holnap este vágom le
a szemöldököm.

Kovács Ildikó (Székelyudvarhely):
Terhesség II.